

Realitat i desafiaments de les famílies (4)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Malgrat, en un principi, volia concloure l'anàlisi del capítol II de l'Amoris Laetitia amb aquesta quarta glossa, m'adono que no puc deixar passar alguns temes que inicialment havia descartat.

Avui faig un homenatge a la gent gran i recordo la immoralitat de l'eutanàsia directa i el suïcidi assistit, davant les iniciatives legislatives que, de nou, cerquen la seva despenalització (AL 48).

El Papa afirma que "la majoria de les famílies respecta a la gent gran, els envolta d'afecte i els considera una benedicció". Això és ben veritat a casa nostra i és mèrit, sobretot, de la mateixa gent gran.

A les visites als hospitals, als geriàtrics i a les cases on hi ha ancians malalts, he vist coses molt boniques: fills completament lliurats a la cura dels pares; néts que els visiten i els acompanyen; equips de professionals que els atenen amb delicadesa; institucions d'iniciativa social, gairebé sempre amb presència eclesial, que treballen per oferir el millor a les persones en la darrera etapa de la vida.

A les visites pastorals, també he descobert la gran estimació que els infants senten pels seus avis. Me n'adono quan els infants revelen: qui els va a cercar a l'escola; qui els fa el dinar cada dia; qui els porta a les activitats extraescolars; qui té cura d'ells quan estan malalts. També ho comprovo quan en l'adolescència els nois i les noies manifesten veneració pels avis i dificultats amb els pares; també quan escolto les paraules de comiat dels néts envers els seus avis en llurs exèquies.

Abans es respectava la gent gran per una qüestió d'autoritat i d'educació. Avui, en canvi, els avis s'han guanyat

el respecte i l'estimació dels seus fills i néts a base d'una entrega incansable. Com no hauran de ser cuidats amb amor a la seva vellesa, després d'haver estimat tant?

Malgrat el valor de tot el que ha fet l'actual generació d'avis, n'hi ha que treballen per a legalitzar l'eutanàsia directa i el suïcidi assistit. El Papa diu que, tot i ser legals a molts països, "són greus amenaces per a les famílies de tot el món. [...] L'Església, mentre s'oposa fermament a aquestes pràctiques, sent el deure d'ajudar a les famílies que tenen cura dels seus membres ancians i malalts". Jo hi afegiria que acabar amb la vida de persones disminuïdes, malaltes o moribundes (eutanàsia directa) o ajudar a les persones que desitgen morir (suïcidi assistit) no només mostra la pèrdua de la fe i del temor de Déu (C.E.C. 2276-2283) sinó que constata el fracàs de moltes famílies a causa de l'egoisme i l'individualisme i la decadència moral de la societat que supedita la vida a l'economia i a una llibertat deshumanitzada. Difícilment desitjarà morir o es desesperarà qui se sent estimat i cuidat. I si avui els principis morals no impedeixen aquestes temptacions, una família sana i una comunitat cristiana misericordiosa ho poden impedir.

Avis! Estimeu els fills i els néts i no temeu per la vostra vellesa, ni pels projectes legislatius contraris a la vida. Ells us cuidaran, tornant-vos una mica de l'amor que els heu tingut, i no sucumbiran a la temptació de justificar o tolerar la legalització de l'eutanàsia directa.

Fidels! Visitem la gent gran que està sola als geriàtrics i a les seves llars perquè ningú mai desitgi morir, mai ningú demani el suïcidi assistit, al contrari, es prepari per a ben morir, confiant en Déu Pare misericordiós.

